

Ondřej S. Nečas

Poklad gnómů

Z deníku Felixe Jonáše:

Stěny polykací trubice kolem mě pozvolna ubíhaly směrem vzhůru a pak mě další sprška vody a slin popostrčila o skok dál. Svítil jsem si mobilem po červených slizkých stěnách, klouzal dolů a čekal, kdy to skončí. Tady někde už by mělo být ústí jícnu do žaludku. Viděl jsem zvláštní hrbolatou kresbu, světlejší v tmavě červené, a ne úplně zdravě vyhlížející výstupky, ale co já vím, třeba tam patřily. Bylo by hezký, kdybych mohl pojmenovávat věci okolo sebe latinsky, aspoň bych si tím nahonil ego, když už nic; všichni víme, že k ničemu jinému to doktorům není. No, pozdě. Měl jsem ten anatomickej atlas někdy prostudovat.

Samotného mě to trochu překvapovalo, ale nějak mi v té chvíli pomáhalo vědomí, že ty hory tkáně a slizu a vnitřností všude kolem dávají dohromady ženský tělo, jednadvacetiletý, s perfektníma nohama a tvářičkou takovou odtažitě smyslnou, co když na vás koukne, říká: Nemáš nejmenší šanci, ale hej hej, já neřekla, že to máš přestat zkoušet!

Právě jsem se nacházel pár centimetrů od bezvadně tvarovaných a přírodních trojek, jenom holt jaksi ze špatné strany.

Člověk by řekl, že když vás něco spolkně, bude vám dost jedno, jakou podobu to má zvenčí, a že bazének koncentrované kyseliny solné, k němuž se blížíte, vám nedovolí vnímat situaci s odstupem, ale tyhle bizarní chvíle jsou podivuhodný právě tím, jak je mozek neumí uchopit a snaží se s nimi vypořádat po svém.

Ať jste na to chtěli koukat jakkoli pragmaticky, tohle byla situace naplněná tělesností, že víc už to ani nešlo. Právě jsem se ocitl v břiše hezké holky, a myslíte si o mně, že jsem hormonální zoufalec, ale přišlo mi to lepší než podobná trasa v těle chlapa nebo staré dámy. Ne zas o moc, ale lepší.

Ovidius v *Umění milovat* radí mladým mužům, kteří se chtějí odláskovat, zhruba toto: Pozorujte potají svou milou v situacích, kdy její tělesnost přestane být lákavá; když si stírá líčidla, nebo když sedí na záchodě, to je výborná chvíle. Zvuky, které při tom vydává, a pach, který se z ní line, vám protrhne závoj vášně, přes který ji vnímáte, a zbude z ní jen normální nezajímavá lidská bytost.

Byli to ale v tom starém Římě koumáci. Brali život s úplně stejným cynismem jako my dnes, jenom svoje výplody nepsali po sociálních sítích bez diakritiky, ale škrábali je sítinou na papyrus a v hexametu.

Jestli jednou naši civilizaci smete nějaká pohroma a o tisíc let později najdou jedinou dochovanou písemnou památku a jako na potvoru to bude zrovna můj deník, co si o nás naši kolegové z budoucna asi pomyslí? Nejspíš si řeknou, ó jaká podivuhodná epocha. Uloží to v muzeu, sepíšou o tom spoustu knížek a studenti klasické filologie to budou překládat na cvičeních. A budou dostávat špatný známky za to, že mým vulgarismům nedovedli najít správný ekvivalent. Toho bych se fakt rád dožil. Toho, anebo aspoň dnešní večere. Měl jsem dneska od rána jen jeden pitomej chlebiček. Poslední jídlo před opravou. Před snědením.

Bez varování jsem propadl otvorem do žaludku a chuť na večeri mě přešla.

Tak jsem tady, v klenuté oblé jeskyni, která se pozvolna vláčně hýbe, stěny jsou zvrásněné jako nějaká houba a pokrytý tlustou vrstvou slizu a kdesi nade mnou se chvěje eroticky zaoblený nahý bříško a podbříšek s kalhotkama jen na půl žerdi a já z toho vůbec nic nemám. Protože jsem tak nějak omylem použil docela špatnej vchod.

Jak jsem se vůbec dostal do téhle stupidní situace, ptáte se? To se radši ani neptejte...

1. kapitola

Felix Jonáš ležel na zádech na rozvrzané posteli, na vrcholku hlavy cítil dotyk kovových příček horní pelesti a na ploskách bosých nohou zase ty dolní. Jako by tu postel dělali pro mě, pomyslel si potěšeně. Možná bych si měl udělat selfičko, jak mi pěkně sedí. To víte, ne že bych měl konfekční postavu na postele, to musíte mít schopného posteláře, který se vyzná v poslední módě!

Ležel nehybně a pozoroval skvrnu na stropě. Vypadala jako hlava medvěda s pártý čepičkou, jedno oko měl trochu níž a čumák spíš jako buldok. Možná ho nějaká sadistická ruská holčička vzala pánvičkou. Medvědi mají krušný život.

Svědil ho zadek, musel se trochu pohnout a postel zavržala. Vrzala suprově! Bylo to každopádně vrzání, které se hodilo k jeho osobnosti, takové nedbale elegantní, naříkavé, s mírně narezlým nádechem. Kdyby předem dostal katalog vrzání, vybral by si právě tohle.

Svět se změnil, co jsem tu nebyl, to je jasné. Ale na některé věci se pořád dá spolehnout. Vrzání postelí v laciných hotelech je jedna z nich. Zvláštní, co všechno člověku chybí, když je půl roku zavřený na orbitě. Ve vesmíru nikdo neslyší vrzání vaší postele.

Jsem Felix Jonáš. Nový Felix Jonáš! Přesně to, co tenhle nový svět potřebuje, jen to ještě neví.

Mám zodpovědnost, mám svůj cíl. Musím prostě jen pár věcí napravit.

Magie je taky nová. Nedbá na pravidla, je jako pořádně bujná klisna, kterou právě pustili z ohrady a nikoho nenapadlo vysvětlit jí, k čemu je ohlávka a sedlo. A zatímco se ji někteří odvážlivci snaží zkrotit, ona si užívá a je jí jedno, že sem tam rozdupe nějaké to mraveniště...

Jenomže i když po světě vybuchují výrony surové magie, v lidech se nečekaně probouzí zázračné schopnosti, které jim ve většině případů přivodí rychlou smrt, otvírají se brány a lezou z nich dávno zapomenuté krvelačné stvůry, i když se neustále stávají věci popírající zdravý rozum, svět má stále v rukávu jednu úžasnou dovednost: Dělat jakoby nic.

Když Felix minulý měsíc dopadl i s kusem vesmírné stanice doprostřed Prahy, zbořil půlku Rašínova nábřeží a na místě Tančícího domu nechal jen kouřící kráter, netušil, co z toho vzejde, ale jedno mu bylo jasné: odteď budou všichni vědět, že jsme ve válce.

A skutečně, pár dní byly televize plné zpráv o teroristickém útoku a nečekaném dopadu meteoritu shodou okolností do téže oblasti. Od rána do večera se omílaly zprávy o tragické smrti několika desítek lidí, včetně ministra kultury. Odborníci lkali nad zničenými historickými díly nenahraditelné hodnoty.

Za chvíli to všem lezlo krkem.

O tři týdny později už všechny tyto novinky dostatečně vyčpěly a uvolnily místo znepokojivým reportážím o zdražování zeleniny a novém bouřlivém projednávání zákona o manželství pro všechny, a bylo jasné, že válka se zase odkládá. Lidé chodili po ulicích, nakupovali zbytečnosti, seděli v kancelářích, koukali do mobilů, trápili se prkotinami a všechno důležité jim bylo fuk.

Felix Jonáš se musel smířit s tím, že přesně do té kategorie důležitých věcí spadá i on. Všem byl fuk.

Ležel na posteli a nehýbal se, i když mu to vrzání začínalo scházet.

Jak má být člověk lepším člověkem, když je všem ukradený?

Půl roku byl mimo, a když se vrátil, nečekalo ho žádné přivítání.

Klaudie mu řekla, že ho nenávidí a ať už nevolá. Rozhodl se dát jí čas. O Walterovi se doslechl, že má jakousi funkci ve VVK. Tomu se zatím Felix volat neodhodlal, ne, dokud nezjistí, zda se všeobecně ví o tom, že ten pád satelitu má na svědomí on.

Nejspíš ne, to už by po něm dávno šli.

Byl fuk svým přátelům, i svým nepřátelům. Dokonce ani ten démon, který mu zachránil krk a který by teď logicky měl požadovat protislužbu, se zatím neozval. Možná se trochu zalekl, když viděl důsledky té uspěchané záchranné akce. Možná mu to nestálo za to.

Všichni ho ignorují. Klaudie se zlobí. Walter má novou hračku. A Vincenc...

Medvědí hlava jako by se lehounce pohnula, možná se chystal zívnout. Nebo jen výhruzně obnažil mord. Felix upřeně zíral na jeho tesáky.

Šel bych na ryby, pomyslel si. Kdy vlastně jsem byl naposled na rybách? Jasně, ten mejdan tenkrát na té chatě u Berounky, jenomže to se nedá počítat. Když jdete s Vincencem na ryby, nikdy

mu nezabráníte vzít si dynamit.

Medvěd pootevřel oko víc a Felixova pravačka svírající pistoli se pomaloučku začala zvedat.

Svět není ve válce a ignoruje vás. Co tedy uděláte? Jak všechny přesvědčíte, že jste lepším člověkem?

Felix měl plán. Chce to jen napravit některá selhání, ukázat, že máte zodpovědnost, že vám na lidech záleží. Omluvit se. Klaudie mu odpustí, Walter si vzpomene, že bez starého týmu nic neznamena, a Vincenc...

Kdyby tu byl Vincenc, všechno by bylo v pohodě. Ten neměl trpělivost na číhanou, vždycky dokázal přijít s nějakým nápadem, jak akci popostrčit. Třeba kdybyste se schovávali v křoví, potichoučku na něj sykli a kývli směrem do pralesa, určitě by nadšeně zahalekal: „Jé, hele, támhle je Predátor!“

Bez Vincence prostě nezbyvá než spoléhat na to, že když vám má něco pečlivě připravenou akci zničit, musí se toho chopit náhoda.

Zaznělo hlasité zaklepaní na dveře, medvědovo oko pohaslo a zase z něj byla jenom vlhká skvrna na stropě.

Felix zůstal ležet a doufal, že věci se nějak vyřeší samy, ale ten někdo venku zaklepal znovu, s protivnou cílevědomostí, jako by věděl, že Felix je uvnitř a stačí ho jen otrávit dostatečně dlouho a nakonec vyleze. S tím se nedalo polemizovat.

Zvedl se na nohy a pistoli si zastrčil vzadu za opasek, na což, ukázalo se, pyžamo není nejvhodnější úbor. Hlaveně ho studila mezi půlkami a guma se při každém kroku natahovala tak, že mu kalhoty držely jen jakousi silou vlastní vůle, která musí každou chvíli dojít.

Dveře hotelového pokoje neměly špehýrku ani řetízek, a to byla trapná nedbalost. Otvírat a nevědět, kdo je na druhé straně, to byl zlovyk, kterého se Felix po některých nehezky zkušenostech pokoušel zbavit – ne zas nějak důsledně, spíš občas to na něj přišlo, jako když se spokojený tlouštík pro jednu zapře a demonstrativně požádá o salát caprese, aby ukázal svou uvědomělost, a pak se o půlnoci trochu spraví půlkilem uzeného bůčku.

Felix se rozhlédl kolem sebe. Pokoj byl oficiálně v rekonstrukci, stěny měly strhané tapety a na podlaze chyběl koberec, kousek od dveří ležela otlučená plechová bedýnka s náradím, mezi nímž vévodila vrtačka s dlouhým půlcoulovým vrtákem.

Tomu se nedalo odolat.

Vrták projel dveřmi jako prst skartovačkou a do řevu boschky, již Felix zapomněl vypnout příklepy, se z druhé strany ozvalo vyjeknutí, neboť ten, kdo se dobýval dovnitř, právě přiložil ucho na dveře, aby se přesvědčil, jestli v pokoji někdo je.

Felix vykoukl novou špehýrkou, ale nic neviděl, a tak otevřel dveře a rozhlédl se chodbou.

Povedlo se mu patrně trefit s vrtákem tak, že projel návštěvnici těsně nad hlavou, alespoň soudě podle toho, jak si v předklonu vytřepávala piliny z vlasů.

„Mohl jste mě zabít,“ prohlásila s lehkou výčitkou.

„Já už mohl zabít lidi,“ odvětil. „Párkrát dokonce úplně všechny. Jdete dál, nebo tam budete stát?“

„To je...“ rozhlédla se opatrně na prahu. Zatvrdlý kbelík betonu, holá žárovka místo lustru, židle celá od zaschlé barvy, vysazené dveře do koupelny. „...vaše kancelář?“

„Jedna z těch lepších. Jen račte.“

Vybral si z dvojice křesílek potažených igelitem to s ulomenou nohou, pokynul jí do druhého a prohlížel si ji. Byla to kočka, to musel uznat, i přes minusové body za to vytáhnutí z postele. Přejel pohledem hezky tvarované nohy v bílých páskových střevíčkách, krémový kostýmek s bílou, dobře vyplněnou halenkou, nazlátlé vlasy stažené stuhou jako někdy za časů Jean Simmonsové, tvářička taková odtaziťe smyslná, co když na vás koukne... všichni pochopili.

„Říkali mi, že jste excentrik,“ prohlásila na úvod.

„Možný to je. Člověk chytne ledacos.“

„Ale prý jste nejlepší ve vyšetřování paranormálních jevů.“

„A můžu se zeptat, kdo to říká?“

„Víte, já...“ nasucho polkla a v očích se jí za hranou sebejistotou objevil uštváný výraz. „Neměl

byste trochu vody?“

„Jasně.“

Felix se vyhrabal z křesla a prošel neexistujícími dveřmi do koupelny, vzal erární skleničku na čištění zubů, zběžně ji opláchl a napustil vodou. Dívka si zatím v předklonu mnula spánky a snažila se dát dohromady.

„Nevěděla jsem, na koho se obrátit, a tak jsem se zkusila zeptat v jednom takovém knihkupectví s okultní literaturou. Říkala jsem si, že tam mi třeba budou věřit.“

Možná to předsevzetí o vstřícnosti k lidem trochu přehnal, ale připadalo mu příhodné dát pár známým vědět, že je zpátky v branži. Pomáhat dámám v nesnázích bude každopádně záslužným počinem pro jeho nové, lepší já.

„Co kdybyste začala tím, jak se jmenujete?“ navrhl a podal jí skleničku.

„Jistě, promiňte. Samanta Dubová, pracuji jako... tedy, jsem vystudovaná knihovnice, ale teď jsem byla spíš něco jako sekretářka a řešeršistka. Vy jste Felix Jonáš?“

„Jo. A co přesně jste řešeršovala, slečno Dubová?“

„Totiž, můj šéf, profesor Knobloch, pracuje na výzkumu určitých folklorních tradic souvisejících s raným užíváním některých technologických postupů obvykle řazených do pozdějších období...“

„Jako že ve starém Egyptě měli elektriku? To už ví přece kdekdo.“

„No... ano, tedy,“ koktala chvíli, „to je nakonec možné, ale on se zaměřuje spíše na germánskou a slovanskou oblast a potřeboval někoho na vyhledávání pramenů a katalogizaci. Myslela jsem původně, že je to výzkum pro univerzitu, ale mám zato, že velká část z toho byly jeho soukromé...“

„No dobře,“ povzdechl si Felix, „pan profesor na něco kápl a to ho vyděsilo a poslal vás za mnou.“

„Ne, totiž... začaly se dít divné věci.“

„To je normální. Pořád se dějí divné věci. Divné to začne být teprve tehdy, když se dlouho nic divného nestane.“

„Včera ráno jsem dostala od profesora doporučený dopis. To je divné, ne?“ ujišťovala se, „dostat dopis od člověka, kterého vidíte každý den. Ještě v pondělí odpoledne jsme spolu mluvili...“

„Co je dneska?“ zeptal se Felix.

„Středa. Nemyslím, že by pošta pracovala tak rychle, musel to poslat ještě předtím...“

„No tak zkonil adresu nebo na to zapomněl. Proč se ho nezeptáte?“

„Víte, on... zmizel. Když jsem včera přišla do pracovny, všechno bylo rozházené a profesor nikde. Vůbec se neukázal, zkoušela jsem mu volat, ale nebral to.“

„Volala jste policii?“

„Já... to ne, nenapadlo mě...“

„Kvůli tomu vloupání myslím.“

„On tam nebyl zas tak velký nepořádek oproti normálu a nic se neztratilo. Ale určitě se tam někdo přehraboval.“

„Jsou tam někde kamery?“

Vystrčila jazyček mezi rty, jak se snažila soustředit. Vypadala tak hrozně roztomile, jako postavička ze starých disneyovek.

„Myslím, že ne. Je to památkově chráněná budova... Snad venku na ulici. Tam by mohlo být vidět to auto.“

„Jaký auto?“

„To, co mě sleduje. Všimla jsem si ho hned ráno, a pak když jsem šla ven, bylo tam zas. Malé světle žluté auto, fiat, myslím.“

„A nemělo náhodou na dveřích nápis 'Sledovačky s. r. o.'?“

„Prosím? Ne, myslím...“

„Jenom šílenec si vezme na sledování žlutý auto. Takže se nám seznam podezřelých hezky rozrůstá.“

Samanta se roztrásla a dala jí trochu práci napít se vody a nepobryndat se. Felix měl nejasný rytířský pocit, že by ji měl nějak uklidnit, ale nic ho nenapadalo.

„Pokusila jsem se je setřást,“ drmolila dál, „zajela jsem k benzínce, tak aby za mnou nemohli, a

vyjela jsem druhou stranou. Pak už jsem je neviděla.“

„Jasný,“ usmál se, aby ocenil její špionážní schopnosti.

„Myslíte, že to byli...“ nakousla.

„Jsou celkem dvě možnosti, proč si někdo vezme takhle nápadnou káru. Buďto vás chtěli sebrat na ulici a unést, k tomu se volí ty nejroztomilejší autíčka, aby to vypadalo nevinně. Anebo to byla vějička, které jste si měla všimnout. A zatím ten, kdo vás doopravdy sledoval, se držel někde opodál.“

„Takže,“ polkla a pohlédla na dveře s čerstvě vyvrtanou dírou, „jsou někde tady?“

„Nebo to byl párek teplých klaunů, co ujíždějí na žluté a jezdí si sem a tam, co já vím? Řeknete mi, co bylo v tom dopisu?“

Otevřela kabelku z lesklé bílé kůže, kterou měla hezky sladěnou s botami, vytáhla z ní otrhanou polstrovanou obálku a zase kabelku pečlivě zavřela na zip, jako způsobná holčička, asi aby Felix nemohl zahlédnout nic z jejích intimních potřeb. Chvilku bojoval s iracionální touhou vytrhnout jí kabelku a přesvědčit se osobně o značce antidepresiv a velikosti jejího vibrátoru, ale zaplašil ji a vzal si obálku.

Byla nadepsaná klikatým hůlkovým písmem, jakým píše někdo v posledním tažení, když se snaží krví na zdi zvčnit jméno vraha, případně někdo, kdo nechce, aby byl poznat rukopis. Uvnitř byl malý lístek papíru a balíček smotané smršťovací fólie přelepené izolepou, zhruba tak velký, aby se dovnitř vešel uříznutý prst.

Na lístku bylo tentokrát písmo vázané a sotva čitelné, psané plnicím perem s netrpělivým rozmachem – jediná načmáraná věta: *Zacházejte s tím opatrně.*

Felix si vzal z bedny s náradím odlamovací nožík a rozpižlal fólii.

„Víte jistě, že vám to poslal profesor?“ ptal se zatím.

„Ano, je to jeho písmo,“ přisvědčila. „Ale nevím, co to je, možná nějaká...“

Nebyl to prst. Pokud tedy nepatřil nějaké hodně bizarní moderní soše s křišťálovými lustry místo rukou. Vypadalo to jako pravidelný podlouhlý krystal z průsvitného oranžově zbarveného kamene, který ve světle lehce opaleskoval do bílé a fialové. Na širším konci byl trochu odřený, jako by tam býval zasazený do nějakého šperku nebo ho měl někdo ve zvyku okusovat.

„Tušíte, co to je?“ zeptal se Samanty.

Zavrtěla hlavou. „Vím, že pan profesor si v poslední době objednával různé zboží z aukcí a od soukromých sběratelů. Ale ke mně se dostávaly jen staré dokumenty, které jsem skenovala a katalogizovala, ostatní má někde v nějakém skladu. Nikdy mi neřekl, kde.“

Felix otočil krystalem v prstech.

„Takže kvůli tomuhle unesli profesora a teď jdou po vás.“

„Cože? Já... to snad... vy myslíte...“

„Nemyslím. Konstatuju. Nemáte zrcátko?“

Rozklepala se ještě víc, ale poslušně zase zalovila v kabelce a našla kulaté zrcátko. Felix si zatím přitáhl konferenční stůl a nakreslil fixem na desku základní obrazec vyvolání se třemi propletenými runami. Nahoru přidal ještě smajlíka, aby to bylo vyvážené.

„Co je to?“ ptala se.

„Nejspíš nic. Občas vám prokletá věc sama touží prozradit svoje tajemství.“

Leze na mě poetično, říkal si. To bude tím počasím. Hlásili bouřky...

V okamžiku, kdy položil krystal doprostřed kruhu, rozběhly se po stole blesky jako malí modří hádci, sjely po nohách a zmizely v podlaze.

Samanta vyjekla. Vzal jí z ruky zrcátko, přiložil je ke krystalu a prohlížel si jeho odraz. Lesklý povrch v zrcadle zářil a třpytily se v něm nějaké znaky.

„Vida, co to tu máme?“

Nahnul se blíž a snažil se natočit zrcátko tak, aby rozeznal svítící písmena. Byla hodně ozdobná, samá kudrlinka, ale byla to latinka. „Z...“ četl, „...A T E...“ Zrcátko bylo malé a hodně nešikovné, viděl spíš vlastní obličej než zadní plošku krystalu.

„...B O U...“

Pootočil zrcátko a v odrazu za svým levým ramenem spatřil zubatou hlavu medvěda s čepičkou.